

Giới thiệu Gửi Anh – Chàng Trai Giống Cánh Đồng Hoa Anh Túc

Thể loại: Hiện đại, sâu lắng, truyện ngắn

*** **MAR** – một thành phần khủng bố với trái tim mong manh bé nhỏ rất dễ bị tổn thương, thích hoa dành dành. Khi nhóc Mar đã thích hoa dành dành, hoa hồng đẹp đến mấy cũng chẳng có ý nghĩa gì. Điều quan trọng nhất là hãy cùng đọc và cảm nhận thế giới nhân quan qua con mắt của nữ tác giả này.
***

Bạn đang đọc truyện *Gửi Anh – Chàng Trai Giống Cánh Đồng Hoa Anh Túc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Xin chào, là em, cô gái thích người giống cánh đồng hoa.”

Từ Những là thư xàm quần và ngốc xít

“Gửi chàng trai giống cánh đồng hoa anh túc!

Anh biết không, hôm nay em đã gặp 1 người rất đáng ghét, lần đầu tiên nói chuyện đã gọi em là nhóc lùn, thật quá đáng. Anh ta tưởng mình hay lắm ấy, thái độ vênh váo khó chịu, hở mồm miệng là khiến người đối diện tức điên, thật uổng phí gương mặt của anh ta, đúng là đồ phù thủy, thật bực mình. Anh ta đúng là đáng ghét!!!!!! Giá mà anh ta dịu dàng được như một phần của anh thì tốt rồi..”

“Gửi chàng trai giống cánh đồng hoa anh túc!

Anh ta thật sự vô cùng vô cùng đáng ghét. Em gọi anh ta là phù thủy, anh ta liền gọi em là chú lùn, chính là phù thủy và chú lùn trong truyện nàng bạch tuyết ấy, cao một mét tám là hay sao? Trên cao không khí loãng càng khó thở. Nhưng điều khiến em tức nhất là dù có bị anh ta trêu tức đến mấy thì em cũng không thể giận anh ta được, thậm chí còn vì câu chuyện của anh ta mà bật cười. Thật là hết sức mất mặt!!!!

Em nhớ anh, ở gần anh bình yên hơn nhiều...”

“Gửi chàng trai giống cánh đồng hoa anh túc!

Hôm nay em thật sự rất rất mệt mỏi, tất cả đều không suôn sẻ. Một mình đứng ở bến xe, ca từ đơn độc đến tuyệt vọng của “Hoàng hôn” lặp đi lặp lại qua tai nghe, thành phố này quá xa lạ, em thấy lạc lõng, em thấy bất lực vô cùng. Em cứ đứng đấy nhìn từng chiếc, từng chiếc xe bus đi qua... Em nhớ anh, nhớ thời niên thiếu của mình, khi đó những gì em nghĩ đến là anh, nhìn thấy cũng chỉ là anh, anh rất đẹp, mọi thứ trong mắt em đều đẹp...

Em cũng không biết nữa, em đứng đó rất lâu, rồi em gọi cho anh ấy, em nói: “Phù thủy, em đang rất buồn, em muốn ăn kem.” Em chỉ nhớ anh ấy từng nói, em rất giống anh ấy trước kia, nên khi trêu chọc em liền thấy rất vui, nhưng cũng vì thế khiến anh ấy hiểu em rất rõ, anh ấy không bỏ mặc em được, thế nên nếu buồn, cứ gọi anh ấy, lúc đó em nghe còn bật cười nói hoang đường.

Nhưng anh ấy đã trả lời: “7h, chân cầu Kinh Tế. Hết giờ làm anh sẽ tới ngay.”

Thì ra cảm giác có người để dựa dẫm giữa thành phố này là như thế...”

“Gửi chàng trai giống cánh đồng hoa anh túc!

Không biết từ lúc nào mà em đã quen với cái hẹn lúc 7h, chân cầu kinh tế với anh ấy, đều đặn mỗi thứ 2 đầu tuần, anh ấy đến và đưa em đi. Có khi là bờ hồ, có khi là cầu Long Biên, phố cổ, chợ đêm,.. có khi ăn vội vàng qua loa cho bữa tối rồi lên con xe wave ghè mua bằng tiền làm thêm tích góp của anh ấy, lang thang khắp lòng Hà Nội, vừa đi vừa hát, em thì thoảng vẫn phát điên lên vì những lời châm chọc khó nghe của anh ấy, nhưng hình như không ghét anh ấy như trước nữa rồi.

Hôm qua, anh ấy nói rất nhiều, bình thường anh ấy không như thế, hình như anh ấy uống rượu, nhưng em biết anh ấy không say. Anh ấy kể với em về mối tình đầu. Họ học cùng cấp 3, anh ấy vừa gặp đã không thể rời mắt khỏi người ấy, thanh xuân của anh ấy nhờ người con gái ấy mà vô cùng tươi đẹp, anh ấy nói từng nghĩ sẽ ở bên người ấy cả đời. Hình như ai khi yêu cũng đều ôm ấp vọng tưởng như thế, đáng tiếc không phải ai cũng có thể nắm tay người kia đến hết đoạn đường.

“Cô ấy có người khác, anh tin tưởng cô ấy, cho đến khi tận mắt chứng kiến.” Em thấy anh ấy cười, nhưng không phải nụ cười kiêu ngạo hàng ngày, em thấy anh ấy khóc.

Cô ấy liên lạc, cô ấy nói muốn họ làm lại từ đầu, anh ấy nói không. Em hỏi còn yêu không? Anh ấy nói, còn thì sao chứ, những thứ tốt đẹp nhất đã không thể quay lại được nữa rồi.

Em tin vào điều gọi là những người sinh ra để dành cho nhau. Còn anh, chàng trai giống cánh đồng hoa anh túc, bây giờ anh còn tin vào “nhất kiến chung tình” không?”

“Gửi chàng trai giống cánh đồng hoa anh túc!

Hôm nay là sinh nhật em, thật ra đã lâu rồi em và anh ấy không liên lạc, không nhắn tin đến 2h sáng mỗi ngày, nhưng em không muốn trải qua hôm nay một mình, nên em gọi anh ấy. Em ngồi đợi trên cầu rất lâu, cũng không biết là đợi với tâm trạng gì. 7h tối anh ấy nhắn xin lỗi, có việc gấp không đến được. Em ôm balo ngồi yên, không đứng dậy, vì đứng dậy thì em cũng không biết đi đâu cả, em không muốn trở về với căn phòng chỉ có một mình. Rồi em thấy anh ấy gọi đến, em run run ấn nhận cuộc gọi, anh ấy nói xuống đi. Em đứng bật dậy nhìn xuống chân cầu, là anh ấy với nụ cười rạng rỡ, tim em đập rất nhanh. Thật đấy, em lúc đó rất muốn khóc, tựa như năm đó trước mắt em là nụ cười của anh vậy,

Em đã đòi anh ấy mua cho một gói kẹo gồm 3 màu, như đèn giao thông ấy. anh ấy còn lắc đầu mắng em con nít. Anh ấy nói lâu không thấy tìm anh ấy kể kể kêu ca còn tưởng em đã người lớn hơn chút rồi. Rồi khi em hỏi dạo này ra sao, anh ấy nhăn nhó cười nói anh ấy tò tính hệt. Một tuần trước, thứ 2, mùng 2, tháng 2, anh ấy soạn sẵn tin nhắn tỏ tình đợi 22h22m22s để gửi, thì đến giờ hoàng đạo chị ấy lại nhắn vu vơ trước. Kế hoạch bể, anh ấy nói hần là không có duyên. Anh thấy có ngớ ngẩn không? Em liền mắng anh ấy thậm tệ, mắng rất nhiều, rất lâu, nội dung đều nói anh ấy là đà điều, hèn nhất, là phô mai que, rau muống luộc,... không đáng mặt đàn ông. Chị ấy là người bạn bên cạnh anh đã mười năm, tình cảm dành cho anh ấy mọi người đều biết, anh ấy hèn nhất là bất công với chị ấy, cũng bất công với chính mình. Anh ấy không nói gì nữa, chỉ trầm tư bước đi, em chậm lại, bước theo từng bước chân anh ấy.

Này chàng trai giống cánh đồng hoa anh túc, có thể anh không biết, nhiều năm trước em cũng đã từng bước sau lưng anh như thế, từng bước, từng bước, qua những cơn mưa rào mùa hạ, qua những cơn mưa phùn ngày đông...”

“Gửi chàng trai giống cánh đồng hoa anh túc!

Hôm nay có người nói với em anh ấy sắp kết hôn rồi, cô dâu chính là người bạn mười năm của anh ấy. Nghe thế em mới nhớ ra, à, anh ấy là người quen của mình, mình có quen biết một người như thế. Em không nói dối đâu, đã lâu lắm rồi, em dường như quên mất sự tồn tại của anh ấy, Anh ấy đến trong những ngày tháng em thấy chênh vênh nhất, dạy em cách lấy lại thăng bằng, ở cạnh em vừa như một người anh, người bạn, người dẫn đường. Hết nhiệm vụ, anh ấy rời đi. Có phải em cũng đã trưởng thành hơn rồi không?

Trời mưa rất to, là mưa đầu mùa, em co mình trong chiếc áo mưa quá khô, em thấy mình như chim cánh cụt, mắt nhìn về phía chân cầu kính té, trùng hợp thật đấy, hôm nay cũng là thứ hai. 08 đến, em leo vội lên chiếc xe bus chật ních người và mùi mồ hôi xen lẫn mùi mưa...

Hình như sự ghé qua của bất kì ai trong đời, dù mau dù lâu, đều mang ý nghĩa nào đó. Em tự hỏi, thế còn anh thì sao? Năm đó anh trước mắt em, rồi cuộc mang ý nghĩa gì???”

“Gửi chàng trai giống cánh đồng hoa anh túc!

Hôm nay anh ấy kết hôn, em không được mời, tất nhiên rồi, em nghĩ giờ em là ai có khi anh ấy cũng đã quên. Em biết không phải em buồn vì điều đó, nhưng sự thật là em thấy rất buồn, buồn đến phát khóc, và em khóc thật, khóc rất lớn, không giữ hình tượng, nước mắt nước mũi tèm nhem.

Em nhớ năm đó, vào ngày em biết mình không còn cơ hội nhìn thấy anh, thấy nụ cười của anh, thấy sự dịu dàng trong mắt anh, em cũng khóc lớn như thế khóc rất lâu, rất lâu,... ngày ấy em cảm thấy mình rất vĩ đại, rất kiên cường, đơn phương một người thậm chí không biết em là ai, đơn phương nhiều năm như thế, rồi sau đó khóc một trận “kinh thiên động địa” làm cái kết trọn vẹn cho tình đầu. Ngày hôm nay, em cũng không biết mình đang muốn kết thúc điều gì nữa...

Em click chuột vào nick facebook của anh ấy, anh ấy cười dịu dàng và hạnh phúc, cô dâu xinh đẹp với mái tóc dài. Em nhìn mái tóc mới nuôi đến ngang vai của mình, bật cười nhớ anh ấy từng nói không thích con gái tóc ngắn. Loa điện thoại vẫn vang lên bài hát cũ, vẫn là Đen và Hoàng hôn, em với tay chỉnh lớn âm lượng, lại vô thức tìm đến số điện thoại của anh, từ đầu đến cuối em vẫn lưu tên là Cánh đồng hoa anh túc. Tin nhắn đầu tiên gửi đến, em nhớ là vào một ngày em rất buồn, anh nhắn: “Đợi anh, 7h chân cầu kính té.”

Loa điện thoại vẫn vang lên bài hát em đã nghe đến thuộc lòng:

Ta ôm những lá thư tình, ta đem đốt cháy hoàng hôn. Ta băng qua những thênh thang đời đưa ta quay về em...”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Anh – Chàng Trai Giống Cánh Đồng Hoa Anh Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.